

Положителната степен на прилагателните имена в ромския език се изразява например чрез формите **lačho – lačhi – lačhe** (добър – добра – добри); **baro – bari – bare** (голям – голяма – големи) и под. Еднаквостта в ромския език се установява чрез **ačuka, čuka** (като) – в йерлийския диалект и **sar** (като) в други диалекти, например **phuro sar leste** (стар като него) и т.н.

Сравнителната степен в ромския се образува по два различни начина. Първият е стариният – за образуване на сравнителна степен с окончание **-der**, което се прибавя към прилагателното посредством свързващата гласна **е**. Наставката **der** отговаря на староиндийското **tara**, на пракрит **tara, dara**. Обаче тъй като в хинди не съществува собствена наставка за сравнителна степен (в този език се употребява персийска наставка за сравнителна степен **tar**), смята се че ромското **dar** не е първичната наставка, а е заимствана от ирански. В ромския език този начин на изразяване на сравнителната степен е **der** и се употребява рядко, като се замества от друга аналогична структура, която произхожда от български език. Това е вторият, най-разпространен начин за образуване на сравнителна степен – с частицата **po** в началото на прилагателното, която винаги носи ударението. Частицата **po** в ромския език отговаря на българската частица **по-** за сравнение.

Например **phureder** (по-стар) се скланя като прилагателните, окончаващи на съгласна, а **po phuro** (по-стар) като прилагателно окончаващо на **-о**.

В ромските диалекти, повлияни от турски език, има още един начин за изразяване на сравнението, при което прилагателното остава в положителна степен, а обектът, който се сравнява, е в отделителен падеж. Използва се турската частица **tā** (от турски **daha**), като а се произнася удължено.